

[Henry Christensen.]

inden han foretog sit indgreb over for statistisk departement, som han øjensynlig har gjort, inden han holdt sin tale her i dag, så kunne vi formentlig have sparet denne forespørgselsdebat.

Dermed har jeg formentlig også givet udtryk for, at jeg finder, at ministeren i dag gav udtryk for en meget realistisk vurdering af det problem, som det har været nødvendigt at rejse en drøftelse af her i det høje ting. Det vil imidlertid være nødvendigt for mig at gøre nogle bemærkninger til de betragtninger, ministeren førte frem, også bemærkninger, der er kritiske, fordi jeg stadig er af den opfattelse, at ministeren handlede forkert ved den disposition, han traf over for statistisk departement.

Den højtærede økonomiminister anfører som en af begrundelserne for sit indgreb, at der havde været et møde i pristalsnævnet, og det fremgik, sagde han, af dagspressen, at der dér var blevet givet udtryk for forskellige opfattelser. Det havde måske været rimeligt, om ministeren havde svaret på mit spørgsmål om, hvorvidt han havde orienteret sig eller var blevet orienteret af enkelte af de grupper, der er repræsenteret i pristalsnævnet, og hvis han var det, hvorfor han så ikke havde søgt en tilsvarende orientering andetsteds. Men lad det nu være. Ministeren mente, at han, fordi han fandt, at der var manglende enighed eller i hvert fald manglende sikkerhed med hensyn til forståelsen af, hvad der var foregået den 21. september, havde en begrundelse for at foretage et indgreb. Det mener jeg ikke at ministeren havde. Havde han været fornuftig, så havde han givet sine gode venner, der eventuelt havde misforstået noget, det råd at bede om et nyt møde i pristalsnævnet. Med det kendskab, jeg har til statistisk departement, er jeg ganske overbevist om, at en sådan anmodning ville være blevet fulgt omgående, sådan som den også blev det, da den senere kom, og så havde der været al mulig anledning til på lovformelig vis at klare de misforståelser op, der måtte have foreligget. Der var altså ikke nogen grund for ministeren til at gribe ind, uanset om han var beføjet dertil eller ej.

Ministeren anfører også som et argument problemet om boligpostens indregning i

januarpristallet. Nu skal boligposten altid indregnes i januarpristallet, og der er naturligvis altid knyttet problemer dertil. Men jeg vil gerne have slået fast, at spørgsmålet om boligpostens indregning også i januar i år, intet har at gøre med, om man anvender den nye eller den forældede vægtfordeling. Problemet om boligpostens indregning og de særlige forhold, der er knyttet hertil, er akkurat det samme, uanset om man gør det ene eller det andet.

Den højtærede minister var så inde på nogle betragtninger om statistisk departements særlige stilling, og det var især disse udtalelser, jeg var glad for. Ministeren gav nu ganske klart til kende, at statistisk departement som videnskabelig institution havde en særlig stilling, en særlig selvstændig stilling, og at dette i hvert fald gjaldt, for så vidt angik den departementet pålagte opgave med hensyn til beregningen af reguleringspristallet.

Ministeren beklagede, hvis man havde fået den forkerte opfattelse, at det var hans hensigt at rokke ved denne stilling. Jeg takker for denne udtalelse; den viser efter min opfattelse erkendelse, men jeg må måske føje til, at det var vedrørende dette punkt, jeg mener ministeren skulle have tænkt sig bedre om, inden han greb ind. Det er jo godt, at ministeren erkender det i dag, og det tager jeg naturligvis til efterretning, men det havde været en fordel, om ministeren fra starten havde erkendt dette.

De forløbne år afgiver jo et meget stærkt grundlag for en bedømmelse af statistisk departements stilling. Jeg skal dog efter ministerens erkendelse lade være med at fordybe mig såvel i begivenhederne i 1913, da loven blev til, som i senere begivenheder, f. eks. da en senere departementschef i statistisk departement havde drøftelser med den daværende ansvarlige radikale minister, Zahle, der havde bedt, om han dog ikke kunne få korrakturen til „Statistiske Efterretninger“ at se, inden bladet blev sendt ud, ved hvilken lejlighed ministeren fik det afvisende svar, at det kunne han selvfølgelig ikke. Jeg kunne fordybe mig i andre ting, men det skal jeg også undlade. Når imidlertid den højtærede minister fandt anledning til at citere udtalelser fra debatten i folketinget i 1948, vil det dog måske